

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Τριμήνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 16

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Καὶ στραφεῖς πρὸς τοὺς ἀνεμομύλους, ἐφώναξε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν :

— Σταθῆτε, δειλοὶ! Μὴν εἰσθε εἰς τὸσον βαθμὸν ἀνάνδρῳ, ὥστε νὰ φεύγετε ἐνώπιον ἐνὸς μόνου ἱππότη, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ σᾶς προσβάλλῃ ὄλους!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσηκώθη ἄνεμος καὶ αἱ πτέρυγες ἤρχισαν νὰ γυρίζουν. Νομίσας ὅτι τοῦτο ἦτο πρόκλησις, ὁ Δὼν Κιχώτης, χωρὶς ἄλλην λέξιν, ἐκαλύφθη μὲ τὴν ἀσπίδα του, ἐπρότεινε τὸ δόρυ του, ἐπεκαλέσθη τὴν Γλυκερίαν, τὴν δέσποιναν τῶν λογισμῶν του, καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του. Μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν διέθετεν ὁ πτωχὸς Ἀχαμνέων, ὤρμησε κατὰ τοῦ πλησιεστέρου τῶν ἀνεμομύλων.

Ἀλλὰ καθὼς ἐκτύπησε τὸ δόρυ καὶ ἐκαρσώθη εἰς τὴν μέσσην ἐνὸς πετροῦ, ὁ ἄνεμος τὸ ἔκαμε νὰ γυρίσῃ, τὸσον γρήγορα, ὥστε τὸ μὲν ὄπλον ἐγίνε κομματια, ὁ δὲ ἱππότης καὶ ὁ ἵππος του, ἐκσφενδονισθέντες εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἐμειναν ἐξηπλωμένοι, ἀκίνητοι, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τοῦτο ἰδὼν μακρόθεν, ὁ Σάντος Πάνος ἠνάγκασε τὸν γαῖδαρόν του νὰ

καλπᾶσθαι, καὶ ἐφθασε πλησίον τοῦ δυστυχοῦς αὐθέντου του ὅσον γρηγορώτερα ἤμπορεύσαν τὰ πόδια τοῦ Παρδαλοῦ.

— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα, ἀφέντη; ἀνέκραξε. Δὲν σοῦ εἶπα πῶς εἶνε ἀνέμω-μυλοι;... Τοῦ λόγου σου ἔλεγες πῶς εἶνε γίγαντες; νὰ λοιπὸν τώρα τί παθαίνειτε.

— Ἡσύχασε, φίλε Σάντσε, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης. Βίμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἔργον τοῦ ἐχθροῦ μου, τοῦ ἀπαισίου μάγου Φρεστών, ὁ ὁποῖος ἐξηφάνισε καὶ τὴν βιβλιοθήκην μου. Αὐτὸς μετεμόρφωσε τώρα καὶ τοὺς γίγαντας εἰς ἀνεμομύλους διὰ νὰ μὲ στερήσῃ τὴν τιμὴν τῆς νίκης. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ περνᾷ πάντα, ὅχι! Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ...

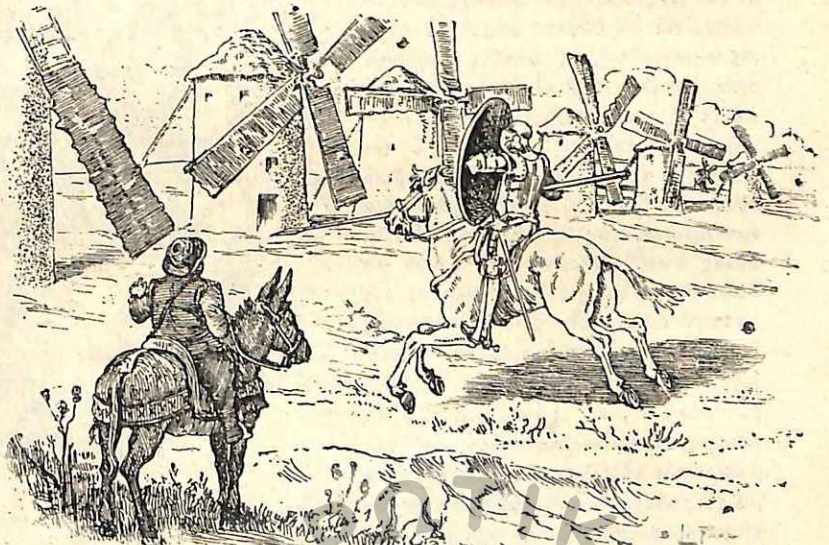
— Βέβαια, ἀφέντη, βέβαια! διέκοψεν ὁ Σάντος, σηκώνων ὄρθιον τὸν Δὼν Κιχώτην. Κατόπιν, ὅχι χωρὶς δυσκολίαν, τὸν ἐβύθησε νὰ ἱππεύσῃ, ἐνῶ ὁ πτωχὸς Ἀχαμνέων, σακατευμένος, μισοεξηρθρωμένος ἀπὸ τὴν πτώσιν, ἐδέχετο μὲ παθητικὴν πρᾶξιν τὸ σύνθημα φορτίον του.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Σάντος, ἀφοῦ ἐπὶ τέλους τὰ ἐκατάφερε, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὥρα καὶ νὰ βάλωμε στὸ στόμα μας.

Ὁ Δὼν Κιχώτης ἠρνήθη νὰ φάγῃ αὐτὸς, λέγων ὅτι ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' ἓνα πλανόδιον ἱππότην νὰ μείνῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα νηστικός· ἐπέτρεψεν ὅμως εὐχαρίστως εἰς τὸν Σάντον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἱππότης, ν' ἀνοιῇ τὸν σάκκον τῶν τρο-

φίμων καὶ νὰ πάρῃ, ὅ, τι ἤθελε. Ὁ ἱπποκῆμος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν· διότι αὐτὸς ἦτο τὸ ἀντίθετον τοῦ Δὼν Κιχώτου, κοντός, χονδρός, κοιλαρᾶς, μὴ ἔχων τίποτε τὸ ρομαντικὸν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἀγαπῶν πρὸ παντὸς τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὴν καλοφαγίαν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν ἐπέρασεν μὲ κατὰ ἀγαθοὺς αἰγροσκοχούς, οἱ ὁποῖοι τοῖς

«Ὁρμησε κατὰ τοῦ πλησιεστέρου τῶν ἀνεμομύλων». (Σελ. 133 στ. α'.)

προσέφεραν καλὸν δεῖπνον ἀπὸ κρέας γιδίστον ψημένον εἰς τὴν φωτιάν τῆς μάγισσας τῶν, καὶ τοῖς ἐδεῖξαν πολλὴν εὐγένειαν καὶ καλωσύνην. Καὶ τὸ πρῶτ' ἐξηκολούθησαν τὸ ταξεῖδι τῶν πρὸς ἀναζήτησιν περιπετειῶν.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν πολλὰς ὥρας μέσα εἰς ἓνα δάσος, ἐβγήκαν, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, εἰς ἓνα λιθαδιώρεον καὶ καταπράσινον, τὸ ὁποῖον διέσχιζε ὁροσερὸν ρυάκιον. Εἰς τὸ θελκτικὸν αὐτὸ μέρος ἀπεφάσισαν ν' ἀναπαυθοῦν κατὰ τὴν θερμότεραν ὥραν τῆς ἡμέρας.

Ἐπέβησαν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς χλόης, ἀφίσαντες τὸν Ἀχαμνέοντα καὶ τὸν Παρδαλὸν νὰ βόσκουν ἐλεύθεροι. Ἦνοιξαν τότε τὸν σάκκον τῶν τροφίμων, κύ-

ριος δὲ καὶ ὑπερέτης ἔφαγαν ὡς καλοὶ φίλοι, μὲ ἀπλότητα καὶ μὲ ὀρεξίν μεγάλην.

Ποτὲ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Σάντσου ὅτι ὁ κλέπτης τοῦ κυρίου του ἤμπορευσε νὰ ἐλθῇ τὸσον ὀρμητὴ καὶ ζωηρότητα ὥστε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς βοσκῆς. Διὰ τοῦτο δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὸν δέσῃ. Συνέβη λοιπόν, ἐνῶ ὁ Δὸν Κιχώτης τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα, ὁ Ἀγαμνών νὰ ἰδῇ μίαν ἀγέλην φορβάδων, αἱ ὁποῖαι ἔβασκον μαζί εἰς τὴν ἀπένοτον κοιλάδα. Αἱ φορβάδες αὐταὶ ἤρχοντο εἰς ἀγωγιάτας, εἰ ὁποῖοι ἤρχοντο ἀπὸ μακρὰν καὶ εἶχαν σταθῇ καὶ αὐτοὶ διὰ ν' ἀναπαυθῶν τὸ μεσημέρι. Χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου του, ὁ Ἀγαμνών ἔφυγε μὲ ζωηρὸν τριποδισμόν διὰ νανταμώσῃ τὰς φορβάδας. Αὐτοὶ ὁμῶς ὑπεδέχθησαν τὸν ξένον μὲ δαγκάματα καὶ μὲ λακτίσματα, εἰς τρόπον ὥστε, εἰς ὅτις στιγμὰς ἔσπασαν τὰ λουριά του καὶ ὁ κλέπτης εὐρέθη χωρὶς σέλλων. Τὸ χειρότερον εἶναι, ὅτι οἱ ἀγωγιάται, βλέποντες ἐν ἀγνωστον ὥρον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰδικῶν των, προσέτρεξαν μὲ τὰ ραβδιά των καὶ κατειργάσθησαν τὰ πλευρά του καὶ τὴν ῥάχιν του τὸσον καλά, ὥστε τὸ δυστυχὲς ἄλογο ἐξηπλώθη ἀνάσκελα εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Μόλις ἀντελήφθησαν τὰ συμβάντα, ὁ Δὸν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντσος Πάνθος ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν τοῦ Ἀγαμνώντος.

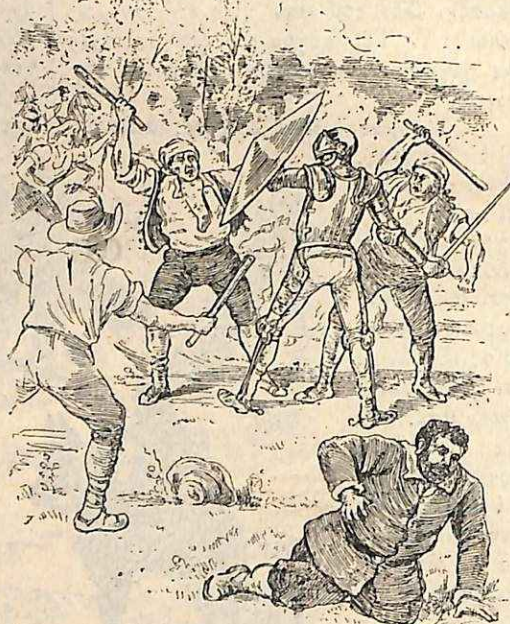

Ὁ ἱππότης εἶπε τότε πρὸς τὸν ἱπποκόμον του :

— Σάντσος, αὐτοὶ δὲν εἶνε ἱππῶται, ἀλλὰ γυδαῖοι παληάν-θρωποι. Ἐγὼ μόνος μὲ εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὰ βάλλω μ' ἑκατὸν τέτοιους κατεργαρέους !

Συγχρονῶς ἐφώρμησεν ἐναντίον τῶν ἀγωγιάτων, ὁ δὲ Σάντσος, ἡλεκτριθεὶς ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ Δὸν Κιχώτου, ἔκαψε τὸ ἴδιον.

Οἱ ἀγωγιάται, βλέποντες νὰ τοὺς προσβάλλουν δύο μόνον ἄνθρωποι, ἐνῶ αὐτοὶ ἦσαν τὸσον πολυάριθμοι, ἔδραξαν τὰ ραβδιά των καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των ἀφέντως. Ἀλλὰ δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ κοπιάσουν πολὺ διὰ νὰ τοὺς καταβάλουν τελεῖως. Μὲ τὸ δεύτερον κτύπημα ὁ

«Μὲ τὸ δεύτερον κτύπημα, ὁ Σάντσος ἔπεσε...»
(Σελ. 134 στ. 6')

ταλαίπωρος Σάντσος ἔπεσε κάτω, τὸ δὲ τρίτον ἐξήπλωσε τὸν Δὸν Κιχώτην πλησίον τοῦ Ἀγαμνώντος, ἀδυνατούντος ἀκόμη νὰ σηκωθῇ. Τοῦτο βλέποντες οἱ ἀγωγιάται καὶ φοβηθέντες μήπως εἶχον φονεῦσιν ἱππότην καὶ ἱπποκόμον, ἐφόρτωσαν τὰ ζῦγὰ των βιαστικὰ καὶ ἔσπευσαν νὰ φύγουν τὸ ταχύτερον.

Πρῶτος ὁ Σάντσος ἀνέκτισε τὰς αἰσθήσεις του καὶ καθὼς εὐρίσκετο πλησίον τοῦ κυρίου του, ἐκράζε μὲ ἀσθενὴ καὶ ὀρηγνῶδη φωνήν :

— Ἀφέντη Δὸν Κιχώτη ! ἄχ, ἀφέντη Δὸν Κιχώτη !...

— Τί εἶνε, ἀδελφε Σάντσος ; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης μὲ τὸ ἴδιον κλαυθμηρὸν ὄφρος.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΙΟ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

Μᾶς ἔλεγε προχθὲς ὁ πατέρας μου :

«Ὅταν ἀκούω νὰ τραγουδοῦν τὰ παιδιά τὸν Λάζαρο, μοῦ ἔρχονται σὰν ὄνειρο στὸ νοῦ μου τὰ παιδικὰτά μου, ποὺ τραγουδοῦσαμε καὶ τότε τὰ δασκαλόπαιδα εἰς ὅλα τὰ σπίτια καὶ μαζεῦαμε καλὰθια αὐγά, λεφτόδαρα καὶ χίλια δυὸ καλούδια, καὶ τὸ βράδυ πηγαίναμε στὸ σχολεῖν νὰ μᾶς τὰ μοιράσῃ ὁ Δάσκαλος γιὰ νὰ μὴ πιαστοῦμε ποῖος νὰ πάρῃ τὰ πλεότερα, ξεχωρίζαμε ὁμῶς προτιήτερα ἓνα καλὰθι ἀπὸ τὰ μαζωμένα γιὰ τὸ Δάσκαλό μας τὸν μοιραστήν.»

Μιά χρονιά, θυμοῦμαι, εἶχαμε βγῆ ἀπὸ τὴν ἄσρη τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ πάρωμε τὰ σπίτια μὲ τὴν ἀράδα, ἀλλὰ πρῶτο πρῶτο σπίτι ἦταν τὸ γυφτοκάλυβο. Πιλλὰ παιδιά ἔλεγαν νὰ μὴν πᾶμε στὸ γύφτο νὰ τραγουδήσωμε γιὰτ' εἶνε ντροπὴ καὶ οὐτ' ἀκούστηκε ποτὲ νὰ τραγουδήσουν τὸ Λάζαρο στὸ γύφτο. Οἱ γύφτοι, ἔλεγαν, εἶνε φερμένοι ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια στὸν τόπον μας ἀπὸ τοῦ Διαβόλου τῇ μάνα, αὐτοὶ ἔκαναν καὶ τὰ καρφιά πὺ σταύρωσαν τὸ Χριστό μας, γι' αὐτὸ καὶ ὁ παππᾶς δὲν τοὺς δέχεται τῇ λειτουργίᾳ τους. Δὲν πᾶμε μῆς, στὸ Φαραὼ τὸ σκυλόγυφτο, τὸν ἄπλυτο καὶ γανωμένο, ποὺ διακονεῖται.

Ἐγὼ ἤμουν μὲ τὴν ἐνάντια γνώμη καὶ ἤθελα σῶναι καὶ καλὰ νὰ πᾶμε νὰ τραγουδήσωμε στὸ γύφτο.

— Δὲν εἶνε κι' αὐτὸς Χριστιανὸς καὶ ἀπὸ μιά κολυμπήθρα σὰν ἐμᾶς ; τοὺς ἔλεγα ἢ γιὰτ' εἶνε φτωχὸς καὶ μαῦρος ἀπὸ τὸ φυσικὸ του κι' ἀπὸ τὴ δουλειά του, νὰ τὸν καταφρονήσωμε ; Βρὲ σεις, ἔφτανε καρφιά ὁ Φαραὼ στὴν Αἴγυπτο καὶ τὰ ἔστειλε στὴν Παλαιστίνην νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστό ; Δὲν συλλογίστηκε, καίμεινο, τοὺς ἔλεγα, ποῦ κάθε Ἀποκρὴν τὸν πέρνομε ἄρον ἄρον τὸν κακόμοιρο καὶ μᾶς κόβει καὶ μᾶς κουβαλάει ἀπὸ τὸ βουνὸ τὸ μεγάλο κλαδωτὸ ξύλο ; Ἄν δὲν ἔρχονταν αὐτὸς, ποῖος ἄλλος θὰ μᾶς τὸ κατέβαζε ἀπλήρωτος καὶ θὰ τὸ ἔστηνε στὸ μεσογῶρι γιὰ ν' ἀνάδωμε τὴ νύχτα τῆς Τυρινῆς τῇ θεόρατῃ φωτιά γιὰ τὸ χορὸ ;

Οἱ ἄλλοι πάλι μοῦ ἔλεγαν : — Καλὰ εἶνε ποῦ ἔρχεται κι' αὐτὸς μὲ ὅλη τὴ γυφτιά του τὸ βράδυ καὶ πορεύονται κι' ἀγναντεύουν τὸ χορὸ ; καὶ δὲν προσφταίνομε νὰ φύγωμε μῆς ἀπὸ τὸ χοροστάσι, αὐτοὶ μαζεῖουν τὰ κάρβουνα γιὰ τὸ καρμὶ τους ; καὶ τί παραπανίσιο διάφορο ἔχουμε μῆς ποῦ κουβαλοῦμε ὅλα τὰ παιδιά σέρνοντας τὰ κέδρα ἀπὸ τὸ λόγγο καὶ τὰ ξύλα καὶ τὰς κλαροῦδες ἀπὸ τὰ σπίτια, γιὰ ν' ἀρματώσωμε τὰς διχάλες τοῦ στύλου ;

Μὲ τὰ πολλὰ, ξεκοπήσαμε καμμιὰ δε-

καριὰ παιδιά καὶ μιά καὶ δυὸ στὸ γυφτοκάλυβο καὶ ἀρχίζομε τὰ τραγούδια. Οἱ ἄλλοι στάθηκαν πάρα πέρα καὶ μᾶς καρτεροῦσαν ν' ἀνταμωθοῦμε.

Τὸ γύφτο τὸν γύραμε ποῦ γυποῦσε κατὶ ὑπεργα σὶ ἀμῶνι κοὶ τῇ γυναῖκα του ποῦ τὸν βοηθεῖσε στὸ φασερό.

Εἴπαμε πρῶτα τὸ :

Καλῶς μᾶς ἦρε ὁ Λάζαρος καὶ φέτος καὶ τοῦ
με τὴ λαμπρὴ τὴν Πασχαλιά, μὲ τὸν καλὸ τὸ
ἔδω μᾶς εἶπαν κι' ἤρθαμεν. σὲ τοῦτον τὸν
Ἄφέντη μ', Ἀφέντῃ μου, πέντε φορὲς
πέντε κρατοῦν τὸ γρίβα σου καὶ πέντε καλ-
[λιώνουν...]

Ὁ γύφτος ἔφαστίστηκε σὰ μᾶς εἶδε κι' ἔμεινε μαρμαρωμένος μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τῇ βαρεῖᾳ στὸν ὦμο, καὶ ἡ γύφτισα στὸ πλάγι του μᾶς κυτοῦσε σὰν ξεχασμένη. Ἀρχίζομε καὶ γι' αὐτὴ :

«Κυρὰ χρυσή, κυρὰ ἀργυρή, κυρὰ μαλαματένια,
Κυρὰ μ', ὄντας στολίζεσαι καὶ θάνεις τὸ φηχια-
σίδι,
βάνεις τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι κύκλο,
βάνεις καὶ τὸν αὐγερινὸ καράριο δαχτυλίδι...»

Νὰ καὶ μιά γυφτοπούλα ἀχτένιστη στὸ παρεῖσι. Ἐγνοῖα σου, εἴπαμε, θὰ σὲ καλοκαρδίσωμε καὶ σένα. Καὶ παίρνομε τὸ :

Ἐδῶ εἶνε κόρη ἔμμορφη ξανθὴ καὶ μαυρομάτα,
τῆς τάζουν γυιὸν τοῦ Βασιλεῖ, τῆς τάζουν γυ-
[όν τοῦ Ρήγα]
δὲν θέλει γυιὸν τοῦ Βασιλεῖ, δὲν θέλει γυιὸν
[τοῦ Ρήγα]
μόν θέλει τ' ἀρχοντόπουλο μὲ τὲς πολλὰς χι-
[λιάδες...]

Ὅταν βλέπομε καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ καλύβι ἡ γυφτοπούλη ποῦ εἶχε τὸν ἄντρα τῆς εἰς ἓνα κοντινὸ ταξεῖδι, μὲ μιά ποδιὰ γεμάτη ἀπὸ καρῦδια, σταφίδες, μουστόπητες, λιασμένα κεράσια, σούρβα, κράνα καὶ τί δὲν εἶχε μῆς ; μᾶς γέμιζε ἓνα καλὰθι.

Γιὰ νὰ μὴ τὴν παραπονέσωμε κι' αὐτὴ, τῆς λέμε τὸ τραγούδι τῆς ξενητεμένης :
Ξενητεμένο μου πουλὶ καὶ παραπονεμένο,
ἡ ξενητεῖα σὲ χαίρεται κι' ἐγὼ ἔχω τὸν καὶμὸ
[σου].
Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένη μου, τί νὰ σοῦ προ-
[δοῦμαι ;]
νὰ στείλω μῆλο σέπεται, κυδῶνι παραγγιᾶζει,
νὰ στείλω καὶ τὸ δάκρυ μου σ' ἓνα χευσὸ μαν-
[τιλίου].
τὸ δάκρυ μ' εἶνε καυτερό καὶ καίει τὸ μαντήλι.

Σὰν ἀνταμωθήκαμε μὲ τοὺς ἄλλους :

— Ἐμεῖς, μᾶς εἶπαν αὐτοὶ, ἄλλο ἀπὸ τὰ καρῦδια τοῦ γύφτου δὲν ἀνακατεύομε μ' αὐτὰ ποῦ θὰ μᾶς ωμε. Τὲς μουστόπητες, τὰ κεράσια καὶ τὰ σούρβα τὰ γύφτικα, χάρισμά σας. Φάτε τὰς ἐσεῖς τὰς μουστόπητες, τὰς σταφίδες καὶ ὅλα τὰ γύφτικα κηλούδια, ὅσο γιὰ τὰ κεράσια καὶ τὰ κράνα κρατᾶτε τα νὰ τὰ βράσετε τὴν Καθαροδευτέρα νὰ πιήτε κερασόζουμο. Δὲν τρώμε μῆς μουστόπητες ἀπὸ τὸ μούστο ποῦ τὴν φίλευε σὶ

ἀμπέλι τῇ γύφτισσᾳ ὁ κόσμος στὸν τρύγο. Αὐτὰ εἶνε γεμάτα καπνίες καὶ λέρες ἀπὸ τὰ χερίᾳ τῆς. Φτού !...

Μ' αὐτὰ μᾶς γύρισε καὶ μᾶς ἡ κορδιά καὶ σιγαλῆλα μὲ πόσα π' ἀκούσαμε ὅ ἕνας τὰ χάριζε στὸν ἄλλον καὶ κανένας δὲν τὰ παίρνε, τόσο ποῦ θὰ τὰ πετούσαμε στὸ λάκκο.

Ἐκεῖ γυρίζει ἓνα διαβολόπαιδο καὶ μᾶς λέγει :

— Βρὲ παιδιά, κάρτετε ὄρκο πῶς δὲ θὰ μὲ μαρτυρῆσετε στὸ δάσκαλο ; γιὰτ' ἐδῶ μῆς εἶνε καναζὺ μαρτυριάρηδες.

— Μὰ τὸ ψωρί, εἴπαμε ὅλοι, δὲ θὰ μαρτυρήσωμε.

— Δὲν τὰ δίνομε αὐτὰ στὸ δάσκαλο ; μᾶς λέγει, καὶ νὰ τὰ ξεχωρίσωμε ἀπὸ τώρα ; καλὰ μᾶς βάνει στὸν φάλαγγα γιὰ ψύλλου πῆδημα ! ποῦ θὰ μάθῃ, πῶς εἶνε γύφτικα ;

Μ' αὐτὸ δὲν τὸ κάναμε.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ περασμένον
Σάββατον,
ἐνῶ ἔμεινοντο
ἔξω θεοθεῶ-
δεις οἱ δια-
δηλώσεις, εἰς
τὸν Παρνασσόν,
ἐνώπιον
τοῦ Νομικοῦ
Τμήματος, ὁ
καθηγητὴς κ.
Ἀνδρέας δὲς
ἐκοιμήθη μίαν

ἐπιστημονικὴν ἀνακοίνωσιν. Ποῖα ἀντί-
θεσις μεταξὺ τῆς σεμνῆς αὐτῆς, τῆς ἡ-
σύχου συναθροίσεως καὶ τοῦ πανδοιμο-
νίου τῶν θεσμών ! Ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη,
βλέπετε, δὲν ἐπηρεάζεται οὐτε ἀπὸ Ρᾶ
οὔτε ἀπὸ Βέ. Ἐξακολουθεῖ ἡσυχὰ τὴν
ἐργασίαν τῆς, τὴν μελέτην τῆς, τὴν
ἀκρίβειαν τῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζωηρο-
τέρου ἐκλογικοῦ ὁρασμοῦ. Αὐτὴν τὴν
παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς, ἐνῶ μικροὶ καὶ
μεγάλοι ἐφώναζαν σὰν τρελλοὶ καὶ δὲν
ἐσυλλογίζοντο ἄλλο, παρ' ὅτι θὰ νικήσῃ
ἐδῶ ὁ Ράλλης ἢ ὁ Βενιζέλος, ὁ κ. Ἀν-
δρεάδης εἶχεν ὀρεξίν νὰ ἐμιλῇ περὶ τῆς
Δημοσίας Οἰκονομίας παρ' Ὁμήρου καὶ
εὐρίσκειν ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ἔχοντας ἐ-
πίσης τὴν ὀρεξίν νὰ τὸν ἀκούουν. Διότι
ἡ αἰθουσα τοῦ Παρνασσοῦ ἦτο σχεδὸν
γεμάτη.

Πρὶν οὖν εἰπῶ διὰ τὴν ἐμιλίαν τοῦ
κ. Ἀνδρεάδου, ἠθέλησα νὰ τονίσω τὸ
εὐσύνωνον αὐτὸ σύμπτωμα. Ἀλλήν φο-
ρὰν ἐπιστημονικὴ διάλεξις τὴν παραμο-

νήν ἐκλογῆς θὰ ἦτο ἀνήκουστον, παρα-
τράγωδον. Σήμερον γίνεται μιά χαρά. Διότι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁ-
ποῖους δὲν ἐνδιαφέρουν εἰς τὸσον βαθμὸν
τὰ πολιτικά, ὥστε νὰ τοὺς ἀπορροφῶν
καὶ νὰ τοὺς κἀνουν ἀδιαφόρους πρὸς
κάθε τι ἄλλο, ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν ἐρ-
γασίαν των. Καὶ αὐτὸ εἶνε μίᾳ μεγάλῃ
πρόδοσ. Ἡ ὁπία θὰ φθάσῃ εἰς τὸ
κατοκρόφυον, ὅταν θὰ παύσουν μὲ τὸν και-
ρὸν νὰ γίνωνται «πάνδημοι» διαδηλώσεις
καὶ ἡ παραμονὴ τῆς ἐκλογῆς θὰ εἶνε
μιά ἡμέρα ἐργασίᾳ ὅπως καὶ ἄλλη...

Ἀλλὰ σὰς ἐμιλῶ τώρα διὰ τὸ μελ-
λον, ἐνῶ ἡ ἐμιλία τοῦ κ. Ἀνδρεάδου
μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ πλεόν μακρὸν πα-
ρελθόν. Ὁ καθηγητὴς τῆς Δημοσίας Οἰ-
κονομίας μᾶς εἶπε ποῖα ἦτο ἡ Δημο-
σία Οἰκονομία εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμή-
ρου, ἡ μᾶλλον τῶν ἐμνηρικῶν Ἀνάκτων.
Πῶς ἐζούσαν αὐτοὶ ; Ποῖος τοὺς ἐπλή-
ρωνε ; Ποῖους ἐπλήρωναν ; Ποῖος ἔκα-
μνε τὰ ἐξοδα τῶν πολέμων των ; Ὑ-
πῆρχε τότε φορολογία ; Καὶ τὰ λοιπά.
Αἱ σχετικαὶ πληροφροῖαι εἰς τὰ ὁμηρικὰ
ποιήματα εἶνε ὀλίγαι. Ἀλλ' ὁ κ. Ἀν-
δρεάδης τὰς εὐρίσκει ἀρκετὰς διὰ νὰ
φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Δημο-
σία Οἰκονομία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁμοι-
άζει μᾶλλον μὲ τὴν Οἰκονομίαν τῆς τι-
μαριωτικῆς ἢ φεουδαριστικῆς ἐποχῆς.
Κατ' αὐτὴν, αἱ δημόσιαι δαπάναι ἦσαν
ὀλίγαι ἢ κτηματικὴ περιουσία τῶν Ἀ-
νάκτων ἦτο ἡ κυριώτατος πηγὴ τῶν προ-
σόδων των, χωρὶς ν' ἀποκλείωνται καὶ
τὰ δῶρα τῶν ὑπηκόων, μᾶλλον ἢ ἡ τιμὴ
ἐκούσια καὶ τέλος ἐν καιρῷ πολέμου
τὰ ἐξοδα ἐκαλύπτοντο διὰ τῆς λεγομέ-
νης παρασιτικῆς οἰκονομίας, δηλαδὴ εἰς
βάρος τοῦ ἐχθροῦ ἢ καὶ ἀπλῶς τοῦ γεί-
τονος.

Ὁ Ὑμνος, — Ὁ Ἀγαμέμνων ὅς εἴπω-
μεν, — εἶχεν εἰς βάρος του τοὺς περιστοι-
χίζοντας αὐτὸν κήρυκας, θεράποντας καὶ
ὑπηρέτας εἶχεν ἐπίσης τὴν ὑποχρέωσιν
νὰ ἐστιάξῃ τοὺς διαπρεπεστεροὺς τῶν
ὑπηκόων του. Ὑποχρεώσιν ὁμῶς μι-
σθοδοσίας στρατιώτου δὲν εἶχεν. Ἀπε-
ναντίας οἱ ὑπῆκοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι
νὰ τὸν ἀκολουθοῦν ὡς στρατιώται, ἐκτός
ἀν ἐξηγόραζον δι' ἐνὸς δώρου αὐτὴν τὴν
ὑποχρέωσιν. Οὕτω βλέπομεν εἰς τὸ Ψ
τῆς Ἰλιάδος, ὅτι Ὁ Ἀρχιστάθης Ἐλέπω-
λος προσέφερεν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα
μίαν φορβάδα «ἵνα μὴ οἱ ἐπιθῶ» ὑπὸ Ἰ-
λιον ἡγεμόνευσαν, ἀλλ' αὐτοῦ τέρπατο
μένων», δηλαδὴ διὰ νὰ μὴ τὸν ἀκολου-
θῇ εἰς τὴν ἀναμώσεσιν Ἰλιον, ἀλλὰ
διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν του. Ὁ
κ. Ἀνδρεάδης εἶπεν ὅτι Ὁ Ἐλέπωλος
αὐτὸς χρονολογικῶς εἶνε ὁ πρῶτος Ἑλ-
λην... ἀπαλλαγέντας.

Ἐν καιρῷ πολέμου, ἡ ληστεία, ἡ
πειρατεία, ἰδίως ὑπὸ μορφὴν ζωοκλοπῆς,
ἦσαν σταθεροὶ παράγοντες τῆς τότε Οἰ-

κονομίας. Ἡ ἀρπαγή, ἡ κλοπή, ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν νόμιμον, καὶ οὐτὸ ἐξηκολούθησε διὰ πολλὸν καιρὸν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ «Πολιτικά» του θεωρεῖ τὴν ληστείαν ὡς μίαν τῶν πέντε τακτικῶν μορφῶν τῆς κτήσεως πλούτου, δηλαδή παρὰ τὴν κτηνοτροφίαν, τὴν γεωργίαν, τὴν ἀλλείαν καὶ τὴν θήραν! Τὰ ἴδια ἐκαρμυαν καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ τιμαριούχοι καὶ οἱ φεουδάρχαι. Οἱ ὁμηρικὸι ὅμως Ἀνακτες ὑπερεῖχον, διότι εἰς τὸ κτήμα των εἰργάζοντο καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι φιλοπόνως, δὲν ἐλήττευον δὲ τοὺς ἰδίους των ὑπηκόους, ὅπως πολλὰκις ἐκείνοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Πάλι καλά!...

Ὁ κ. Ἀνδρεάδης εἶπε καὶ περὶ τῆς φορολογίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία συνίστατο εἰς δῶρα πρὸς τὸν Ἀνακτα κατ' ἀρχὰς ἐκούσια. Μετὰ τὸν καιρὸν τὰ δῶρα αὐτὰ τῶν ὑπηκόων ἔγιναν καταναγκαστικά καὶ ἐβιάσασιν εἰς τὸ σημερινὸν φορολογικὸν σύστημα. Ἀλλ' εἰς μίαν ἐπιστολὴν δὲν εἰμυροῦ νὰ σᾶς εἰπω περισσότερα ἀπὸ τὴν τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν ἀνακοίνωσιν. Ὅπως δὲ ποτε ἔχετε τώρα μίαν ιδέαν περὶ τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὁ Φαστιὲ ὡμολόγησεν, ὅτι τὰς κατεκράτει διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γαμβρὸν του. Διότι ὁ τελευταῖος ἐννοοῦσε νὰ ἐκδικήσῃ τὴν οἰκογένειαν Ριονσαί, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὸν πύργον, ὅπου ἤλπιζε νὰ μείνῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ἀκούσας νὰ λέγουν ἐμπρὸς του, ὅτι ὁ μαρκήσιος θὰ ἐφενγεν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἐσκέθη ὅτι, κατακρατῶν ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ἐρχομένας ἐκείθεν καὶ ὅλας ἐκείνας ποὺ ἀπερῶντο πρὸς τὸν εὐπατρίδην, θὰ ἐβύβιζε τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν ἀπόγνωσην.

Ἐπεισε τὸν διανομέα νὰ γίνῃ ὄργανόν του καί, ἂν ὁ Δυρὰν δὲν ὠμιλοῦσε κατὰ τύχην περὶ τῆς συστημένης ἐπιστολῆς, ἡ ἀτιμία αὐτὴ θὰ ἐξηκολούθει πολλὸν ἀκόμη καιρὸν.

Ἡ μαρκησία μετὰ τὴν Καμίλλην μετέβησαν εἰς τὸ Λαζζὶ καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἀνακριτὴν διὰ νὰ λάβουν τὰς ἐπιστολάς των τὸ ταχυτέρον. Ὁ ἀνακριτὴς συγκατετέθη νὰ τὰς ἀνοίξῃ ἐμπρὸς των μετὰ πάσης προφυλάξεως καὶ νὰ ταῖς τὰς παραδώσῃ, κρατῶν μόνον τοὺς φακέλους, οἱ ὅποιοι τῷ ἐχρειάζοντο διὰ τὴν ἀνάκρισιν.

Ὁ δρόμος ἀπὸ τὸ Λαζζὶ εἰς τὸν πύργον ἐφάνη μακρότατος εἰς τὴν μητέρα

καὶ τὴν κόρην· τὸσον ἐβιάζοντο νὰ βοηθεύουν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προσφιλῶν ἐκείνων γραμμάτων, τὰ ὅποια ταῖς ἐφερον τὴν ἐλπίδα.

Θὰ τὰς ἀρίστων εἰς τὴν εὐτυχίαν των καὶ θάκοιλουθῶμεν τώρα τὸν Πέτρον εἰς τὸ ἡρώϊκόν του ταξίδιον πρὸς ἀνέρες τοῦ πατρὸς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΚΑΛΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Μετὰ τὸν σιδηρόδρομον

Ὁ Πέτρος ἔπρεπε νὰ βάλῃ, ὅλην τὴν δύναμιν διὰ νὰ μὴν ἀναλυθῇ εἰς δάκρυα, ὅταν εἶδε τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφὴν νὰ τῷ στέλλῃ φιλήματα ἀπὸ τὴν ἀπεβάθραν τοῦ σταθμοῦ, ἐνῶ τὸ τραῖνον ἀπεμακρύνετο.

Ὅταν δὲν τὴν διέκρινε πλέον, ἐκά-

«Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς δώσω ἐγώ;»
(Σελ. 136, στ. γ')

θησε καὶ ἠσθάνθη ὅτι, μετὰ τὰ αὐτά, τὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰς παρειάς του. Δὲν τὰ εἶχεν ἐννοήσῃ, πρὶν, τὰ ἐσκούπισε καὶ ἤλπισεν ὅτι θὰ παύσουν.

Ἀλλὰ μετὰ ὀλίγον ἠναγκάσθη νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ μανδύλιν του καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐκλαυσε, καταπνίγων ὅσον ἠμποροῦσε τοὺς λυγμούς του.

Τὸ ξεθύμασμα αὐτὸ τὸν ὠφέλησεν. Ἀνέκτισε τὴν ψυχραϊμίαν καὶ τὸ θάρρος του, ἐσκούπισε τὰ μάτια του καὶ ἐσώηκε τὸ μέτωπόν του.

Μία κυρία καὶ μία μικρὰ δεσποινίς, καθήμεναι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονίου πρῶτης θέσεως ὅπου εὕρισκετο, τὸν ἐκύτταζαν μετὰ συμπάθειαν ὡς νὰ ἤθελον νὰ τῷ ἐμψύχουν.

Βλέπουν αὐτὸν ὅμως τὸ κάπως ὑπερήφανον ὄψος του, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τῷ ἀ-

πειθύνουν τὸν λόγον. Περιώρισθησαν νὰ τὸν κυττάζουν κρυφά, ἀνακινουῦσαι χαμηλοφώνως, ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην, τὰς ἐντυπώσεις των, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εὐνοϊκώταται.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Εἰς ἓνα καλῶν, ἐπινόηθεν καὶ κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδιοῦ, γεμισθὲν δὲ ὑπὸ τῆς Καμίλλης, ὁ Πέτρος εἶχεν ἓνα κοτόπουλον ψητόν, ἀγκινάρες, ἓνα ὠρεῖο παστίτσιο μετὰ μῆλα, σταφίδες, ἀγγούρια, ροδάκινα, δύο μπουκάλια μετὰ καλὸ κρασί, ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ τρώγῃ τρεῖς ἡμέρας.

Ἡ ὄρεξις τῷ ἐπανῆλθε μετὰ τὸ θάρρος καὶ μετὰ τὴν συναισθησὶν τῶν νέων του καθηκόντων. Ἀπλώσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του μίαν λευκὴν πετσέταν, ἔστησε κατόπιν τὸ καλῶν, τὸ ὅποῖον εἶχε καὶ πόδια ἰδίας κατασκευῆς, καὶ εὗρεθῃ οὕτω νὰ ἔχῃ ἐμπρὸς τοῦ ἐν εἶδος μικροῦ τραπέζης.

Διὰ νὰ γνωρισθοῦν

Αἱ συνταξιδιωτίσσαι του ἤτοι μάθησαν νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ παρέταξαν ἐμπρὸς των τὸ περιεχόμενον τοῦ ἰδιοῦ των καλαθίου.

Τὰ τροφίματά των δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἀφθονα, φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πρόσωπόν ποὺ τοὺς τὰ εἶχεν ἐτοιμάσῃ, ἦτο ὀλιγώτερον προβλεπτικὸν ἀπὸ τὴν Καμίλλην, διότι ἡ μικρὰ δεσποινίς ἐξάφνα ἐφώναξεν:

— Ἀχ, μαρμά! Ἡ Ἰωάννα ἔφαγε τὸ ἀλάτι. Ὑπὸ τὸ κρῦον τρώγεται χωρὶς ἀλάτι;

Ὁ Πέτρος ἐπῆρσεν ἓν μικρὸν κρυσταλλινὸν δοχεῖον μετὰ ἀργυροῦν ἀνέπασμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἤδη πάρῃ, ὅσον ἀλάτι ἐχρειάζετο αὐτὸς, καὶ πλησιάζας τὰς δύο κυρίας ἠρώτησε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς δώ-

σω ἐγώ;

— Ὡ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ! εἶπεν ἡ κόρη.

— Εἰσθε πολὺ εὐγενής, προσέθεσεν ἡ μητέρα.

Μετὰ τοῦτο ἀνοίξαν ὀμιλίαν, ἡ ὁποία ἔγινε πολλὴ ἐνδιαφέρουσα, διότι αἱ δύο κυρία μετέβαινον ἐπίσης εἰς τὸ Βορδῶ, μετὰ σκοπὸν νὰ ἐπιβιβασθοῦν διὰ τὸ Βουένος-Ἀϊρες, ὅπου διέμενον συνήθως καὶ ὅπου εὕρισκετο ἡ οἰκογένειά των.

Χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸν ὄραμα του, ὁ Πέτρος διηγήθη ἐπίσης τὴν ἱστορίαν του, τὰ κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν σιωπὴν τοῦ πατρὸς του, τὴν ἀπελπίσιν τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, καὶ τὴν ἀπόφασίν του νὰ ὑπάγῃ μόνος του διὰ νὰ εὕρῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὸν ἀπόντα.

— Ὡστε θὰ κάμωμεν τὸ ταξίδι μα-

ζὶ, εἶπεν ἡ κυρία μετὰ πολλὴν φιλοφροσύνην. Θὰ προσπαθῶμεν ὥστε νὰ σᾶς φανῇ σύντομον καὶ εὐχάριστον διὰ τῆς φιλίας μας. Ἐχομεν βιβλία, νότες... εἰσθε μουσικός;

— Μάλιστα, κυρία. Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὸ ἀτμόπλοιο δὲν θὰ εἴμεθα μαζί, διότι, ἀπὸ φόβον μήπως κανὲν δυστύχημα μετὰ χωρὶς, διαπαντὸς ἀπὸ τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, δὲν ἤθελον νὰ ἐγγίξω τὰ χεράκια ποὺ ταῖς ἔμειναν, ὥστε θὰ εἴμαι ὑποχρεωμένος νὰ κερδίσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ τῆς σιγῆς ποὺ θάβρω τὸν σιδηρόδρομον.

— Ὡ, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ δεσποινίς βλέπουσα τὸν νέον μετὰ θαυμασμόν· εἰσθε λοίπον ἤρως!

— Ὁχι, δεσποινίς! ἀλλ' ἀγαπῶ τὸσον πολὺ τοὺς γονεῖς μου, ὥστε θὰ ἔκαμνα τὰ πάντα διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμειτε διὰ νὰ κερδίσετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Δὲν ξέρω ἀκόμη. Ὅ, τι βρῶ. Παράδειγματὸς χάριν καμαρότος...

— Καμαρότος, εἶς; ἀνέκραξεν ἡ κυρία· αὐτὸ μοῦ φαίνεται παράξενο!

— Μὰ γιατί, κυρία;

— Διότι δὲν μοῦ φαίνεται γεννημένος εἰσθε μουσικός;

«Ὁ Πέτρος Ριονσαί διηγήθη ἐπίσης τὴν ἱστορίαν του...»
(Σελ. 136, στ. γ')

διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ἡ ἀνατροφὴ σας δὲν πρέπει νὰ εἶχεν αὐτὸν τὸν σκοπὸν δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἐν τούτοις πρέπει νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ ὑποκύ-

πτωμεν εἰς τὰς δοκιμασίας ποὺ μᾶς ἐργάζονται.

Ἡ κυρία τὸν ἐκύτταξε μετὰ σεβασμόν. Ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησεν εἰς τὸνον ὁλονὸν σεβασμῶν:

— Καὶ ὁ ἀγαπητός μου πατέρας ἐπίσης δὲν ἦτο γεννημένος διὰ νὰ ἐργάζεται. Καὶ ὅμως ἐφυγε διὰ νὰ κάμῃ περιουσίαν ἐκεῖ κάτω, μετὰ μίαν γενναϊότητα ποὺ τὴν ἐθαύμασα. Διὰ τὴν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸν μιμῶμαι;

— Εἶνε ἀδιακρίσια νὰ σᾶς ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σας, μήπως τυχὸν τὸν ἐγνωρίσαμεν; ἠρώτησεν ἡ κυρία. Τὸ Βουένος — Ἀϊρες εἶνε μεγάλη πόλις, ἐν τούτοις ὅλοι οἱ ξένοι, ποὺ ἔχουν κάποια σημασίαν, γνωρίζονται εὐκολα.

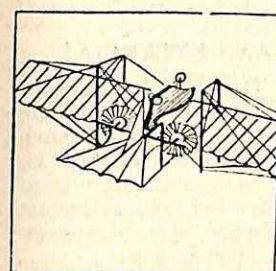
— Ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ μαρκήσιος Ριονσαί, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἀλλὰ δὲν μένει ἐκεῖ παρὰ πρὸς ἐνὸς ἔτους.

— Ὑπάρχει μὴ τέτοια ὑπογραφή εἰς τὸν «Ταχυδρόμον τῆς Πλάτας», ὑπέλαβεν ἡ κυρία.

(Ἐπεται συνέχεια)

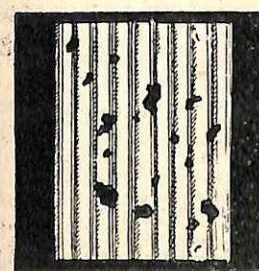
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Καὶ ἄλλος πρόγονος...

Τῷ 1840, ἓνας ἐφευρέτης ἐνομαζόμενος Ἐνσον, κατεσκεύασεν ἓν ἀεροπλάνον ἀποτελούμενον ἀπὸ ξύλινον κιβώτιον 30 μέτρων μήκους μετὰ πτερύγας καὶ μετὰ δύο τροχοὺς περὶ τοὺς ὁποῖους ὡς τῶν ἀνεμομύλων. Διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀέρος ἡ μηχανὴ θὰ μετεωρίζετο. Πράγματι ἐλειτουργεῖ πολὺ καλὰ, δὲν εἶχεν ὅμως τὴν δύναμιν νὰ νύμφωθῃ παρὰ εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀπόστασιν.

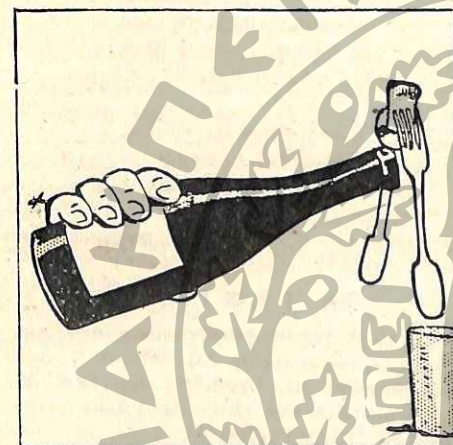
Τεραστία χάλαζα

κομποῦ τῆς Νέας Οὐαλλίας, κατὰ τὴν

θύελλαν τῆς 13 Ὀκτωβρίου. Λέγουν ὅτι χονδρότερα χάλαζα δὲν ἔπαισε ποτέ.

Χάριν διασκεδάσεως

Ἰδοὺ μία διασκεδαστικὴ διὰ τὸ τραπέζι. Πάρετε μίαν φιάλην καὶ προσπαθήσατε νὰ γεμίσετε ἀπὸ αὐτὴν ἓνα ποτήρι, θέτοντες ἓνα νόμισμα ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς καὶ κρατοῦντες αὐτὸ εἰς ἰσορροπίαν. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσετε, σχίσατε τὸ πῶμα, βάλετε τὸ νόμισμα μέσα, ὅπως δείχνει ἡ εἰκὼν, καὶ κερδίσατε εἰς τὸ βούλωμα δύο πηρούνια. Τὸ νόμισμα θὰ σταθῇ εἰς ἰσορροπίαν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Λογοπαίγνιον

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ

Ἡδὲ «δέκα ἵπποι» εἰμποροῦν νὰ χωρέσουν ἑκατὸν εἰς τοὺς ἐννέα αὐτοὺς σταύλους;

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἐστὴν ὑπὸ Βλαδ. Δ. Λαζαρίδου

ΔΙ	ΡΙ	ΛΕ	ΠΕ	ΓΡΙΣ
Α	ΜΕ	Α	ΣΤΕ	ΙΝ
ΡΑ	Α	ΚΤΩΡ	ΛΕ	ΝΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τέσσαρα ὀνόματα κατοικιδίων πτηνῶν.

Ἀλλήλους: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α') Μηδὲν ἔχον. β') Συλλεία, Μένωσις, Κρητικοπούλα, Μικρομέγας.

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ Β

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΕΜΜΟΡΦΙΕΣ

Α.

Καμαρώνω από το μπαλκόνι μου μιλή βερυκοχία, φυτευμένη 'στὸν κήπο τοῦ παραπλαϊνοῦ σπιτιοῦ, ποῦ μοῦ δείχνει με φιλαρέσκεια τὰ ἀνθοφορτώμενα κλαδιά της.

Τὶ ἐμμορφη ποῦ εἶνε! Μοιάζει σὺν χιονισμένη, μὰ μ' ἓνα χιόνι, ποῦ ἀντὶ νὰ σοῦ παγῶν τὰ μέλη, σοῦ δίνει χαρά, σκορπᾷ γύρω ζωὴ καὶ σοῦ γεμίζει τὴν καρδιά μ' ἐλπίδες.

Ἡ ἀνοιξίς, ποῦ μᾶς ἔστειλε τὸν πρῶτο της χαρτισμό, αὐτὴν πρῶτην ἐστόλισε μετὰ τὰ πλούσια δῶρα της. Ἀλήθεια, εἶνε παράξενο· καὶ ὅμως ὅλα τὰ ἄλλα δένδρα μόλις ἔχουν μπουμπουκία ποῦ καὶ ποῦ, καὶ μόνῃ ἡ ἐμμορφη γεϊτόνισσά μου μέσα 'στὸ ὠχροκόκκινο φουστάνι της, ποῦ ἡ ἀπόστασις καὶ τὸ ἀσημένιο ἥλιακό φῶς κáινουν σχεδὸν ὁλόλευκο, φαίνεται σὺν υπερήφανῃ βασιλοπούλα, σὺν νεράϊδα φανταστικοῦ παραμυθιοῦ.

Καὶ ὕμνον τὴν καλλονὴν της τὰ τολμηρότερα πουλάκια, ποῦ τὰ ἐνεθάρρυνε ἡ χλιαρὰ πὰ ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ με τρελλή χαρὰ πετοῦν ὁλόγυρα της. Ἡ ἐλαφρόπτερες πεταλουνδίτσες, ὅλα τὰ εὐκίνητα ἐντομάκια, ποῦ κατὰ προτίμησιν περιτριγυρίζουν τοὺς ἀνθισμένους κλώνους της, φαίνονται σὺν νὰ τῆς γλυκοψιθυρίζουν ἐπαίνους, ἐνῶ ἀχόρταγα ροφῶν τὸ μέλι, ποῦ κρύβει στὴν καρδιά τῶν λουλουδιῶν της. Τὰ χαμηλά φυτὰ ποῦ στολίζουν τὸν κήπο, μοιάζουν σὺν νὰ τῆς ὑποκλίνονται καθὼς τὰ κινεῖ τὸ ἐλαφρό, τὸ ἀνοιξιάτικο ἀνεράκι. Κάθε διαβάτης θὰ σταθῇ με κάποιο θαυμασμό ἐμπρὸς της, ἐνῶ τὴν χαϊδεύει μετὰ τὸ βῆμα του.

Τὴν καμαρώνω κ' ἐγὼ ἀπὸ ἐδῶ καὶ συλλογίζομαι: «μὰς ἦλθε ἡ Ἀνοιξίς».

Ἡχώ τῆς Καρδιάς

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΔΑ

Σχετικὴ γαλήνη ἀπεκατέστη εἰς τὴν γῆν μετὰ τὴν καταιγίδα. Κατὰ τὴν διάβασίν του ὁ Βορρᾶς δ' αἰώνιος ἥρωος της, οὐδὲν ἐλυπήθη, οὐδὲν ἐφείσθη, παντοῦ ἔσπειρε τὸν θάνατον καὶ τὴν μελαγχολίαν.

Τίποτε πλέον δὲν σῶζεται ἀπὸ τὴν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀνθηρότητα τῆς φύσεως. Τὰ δένδρα ὡς σκελετὰ, κινοῦν τοὺς γυμνοὺς κλώνους, φανταστικὰ ὄντα ζητούντα βοήθειαν. Ποῦ καὶ ποῦ ὡς ῥάκη ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν σειοῦνται αἱ ἐρημωθεῖσαι φυλαί, οἱ τρανότεροι μάρτυρες τῆς ἀπληγχνίας τοῦ ἀνέμου...

Εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς δρυμῶνας, κατὰ τὸν μονότονον καὶ ψυχρὸν χειμῶνα, πόσα τοιαῦτα χαριτωμένα θύματα ἀρίνει ὁ φρονηρὸς Βορρᾶς. Κατὰ τὴν διάβασίν του πόσας φωλεὰς ἐρημώνει! Ὁ οὐρανός, ὁ μόνος μάρτυς, μετὰ τὸ μολυβδόχρουν χειμερινόν

του φόρεμα, περίλυπος παρακολουθεῖ ὅλας τὰς καταστροφάς... καὶ φυλάττει δι' ἑαυτὸν μόνον τὸ μυστικόν των...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μικρὸ πουλάκι κάθησε
σὲ ἀνθιστὸ κλωνάρι
καὶ κἀτὶ ἐκελάδησε
μετὰ ζηλεμένην χάριν.

Παντοῦ πρασίνισεν ἡ γῆ.
ἐφύτρωσε χορτάρια
ἡ μαργαρίτα ἡ λευκὴ
ἀνοιξὶς μετὰ καμάρια.

Ἀπὸ τὰ δένδρα δροσερὰ
πετάχτηκαν φυλλάκια
καὶ στ' ἀνθισμένα των κλαδιά
πετοῦν τὰ πουλάκια.

Ἡρεμα στέκουν τὰ νερὰ
σὺν ἀπονερωμένα
καὶ καϊκάρια στ' ἀνοικτὰ
ψαρεύουν ἀράχμια.

Τὰ καταπράσινα βουνὰ
τὴν ὄχθη πρασινίζουν
ἀντανάκλουν μετὰ τὰ νερὰ
ποῦ ὠραῖα χρωματίζουν.

Κ' ἐνῶ ὁ ἥλιος λαμπερὸς
πλησιάζει πρὸς τὴ δύσι,
μετὰ τὴν φλογέρα ὁ βοσκὸς
τὸν ψάλλει πρὶν νὰ σβύσῃ.

Μικρὸ πουλάκι κάθησε
σὲ ἀνθιστὸ κλωνάρι
καὶ κἀτὶ ἐκελάδησε
μετὰ ζηλεμένην χάριν...

Κῆμα

ΤΑ ΓΥΦΤΙΚΑ

Διὰ νῆπιλθῃ κανεῖς τὸν κόπον, τὴν ἐργασίαν, ἃς περᾶς τὸ δρομάκι, ποῦ εἶνε τὰ γύφτικα. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἀγιὸν Φίλιππον καὶ τελειώνει στὸν σταθμὸ τοῦ Μοναστηριακοῦ.

Ἀπάνω στὴν ἐρυθροπὴν φλόγα τῆς φωτιάς, θὰ ἴδῃτε σκιμμένο τὸ μαῦρο καὶ ἀναμαλλιασμένο πρόσωπον τοῦ ἐργάτου, ποῦ κτυπᾷ ἀδιάκοπα τὸ πυρῶμένο σίδερο μετὰ τὸ σφυρί. Ἰδρῶς ῥεῖ ἀφθονοῦς ἀπ' ἐπάνω του, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν φοβίζει. Μετὰ τὴν ἐξέστην τοῦ καλοκαιριοῦ, βαλμένος μέσα εἰς κáινον ποῦ ψήνονται ὅλα, ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του ἀδιάφορος. —Ἐπειτα πέρα κάτω θὰ ἴδῃτε τὸ παιδί νὰ τραβᾷ τὸ φροσῆρό κ' ἡ φλόγα τῆς φωτιάς νὰ πατιέται θεόρατη μ' ἓνα βαρὺ ἀναστέναγμα, καὶ πάλι νὰ πέφτῃ καὶ πάλι νὰ ὑψώνεται. Ὅλοι

κατάμαυροι ἐκεῖ μέσα, μοιάζουν τόσο πολὺ με τοὺς δαίμονας τῆς κολάσεως!

Ἐξὼ ἀπὸ κάθε μαγαζὶ εἶνε παραταγμένοι τεντζερῆδες, καζάνια, τηγάνια, σίδερα στίλβοντα καὶ θαμβήνοντα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ποῦ τὰ κáνει νὰ λάμπουν σὺν ἡλίου καὶ αὐτὰ. Καὶ ἄπάνω ἀπὸ τὶς πόρτες, ἃς τὲς ὀνομάσωμεν εἶται αὐτὲς τὲς τρύπες τὲς κοντόστενες, θὰ διαβάσῃ κανεῖς ἐπιγραφὰς ἀπάνω σὲ τοίχους ἢ σὲ χαρτόνια, μετὰ ἀνορθογραφίαι καὶ γράμματα ἄθλια.

Ἐκεῖ συναντῶνται τὰ κεφαλαῖα μετὰ τὰ μικρά, ἐκεῖ φωνάζουν πομπώδεις ὀνομασίαι, μέσα εἰς τοὺς ἀλληλοπνευμένους ρυθμικοὺς κρότους, ὅτι ὅποιοι ἐμποδίζουν ν' ἀκούσῃ κανεῖς τὴν φωνὴν τοῦ ἄλλου. — Ὁ γύφτος ποῦ γυρίζει ὅλην τὴν ἡμέρα τὰ σοκάκια τῶν Ἀθηνῶν, ἐργάζεται τώρα γοήγορα, τρίβοντας ἓνα τέντζερα καὶ καθισμένους κατάχαμα.

Ὁ δρόμος αὐτὸς ἀπ' τὴν μὲν μεριά δείχνει μετὰ τὴν κόπο καὶ μετὰ τὴν ἰδρωτὰ βγαίνει τὸ καρβέλι τοῦ ἐργάτου, κ' ἀπ' τὴν ἄλλην θυμίζει τόσο σ' ὅλους μας! Ὅχι· αἱ γλυκαὶ ἀναμνήσεις δὲν μένουν μέσα εἰς τὰ μέγαλα καὶ εἰς τὰς λεωφόρους. Μένουν ἄλλοι, ἐκεῖ ποῦ τὰ παιδιὰ παίζουν βράδυ-βράδυ καὶ σκορπίζει τὴν μυρουδιά της καμμιὰ γλάστρα βασιλικοῦ.

Τέλλος Ἀγρας

ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ!

Ὁ βασιλεὺς Ὁσκάρ τῆς Σουηδίας ἐπερνοῦσε κάποτε ἀπὸ μίαν μικρὰν πόλιν, ἡ ὁποία ἦτο πρὸς τιμὴν τοῦ πανηγυρικοῦ στολισμένη. Ἰδίως ἐκίνησε τὴν προσοχὴν του εἰς πελώριος διαφανὴς πίναξ, ὅστις ἐκρέματο ἐπὶ ἐνὸς μελαγχολικοῦ κτιρίου καὶ ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν: «Καλὸς ὁρίσται, Μεγαλειότης!»

«Τί εἶνε αὐτὸ τὸ στί;» ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς. — Εἶνε αἱ ἐπαρχιακαὶ φυλακαὶ, Μεγαλειότης, ἀπὴντησεν εἰς ἓκ τῶν συμβούλων.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ ἀπῆλθε λέγων: «Αὐτὸ ὅμως εἶνε παρὰ πολλὴ εὐγένεια!»

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Νέλκε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κατηχητὴς ἐρωτᾷ τὸν Περσεῦ.
— Διατί, ὦ Περσεῦ, πρέπει νὰ σεβώμεθα τοὺς γέροντας;

— Διότι ἔχουν τὸν παρὰ! ἀπαντᾷ ὁ Περσεύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας

**

Νηπιακὴ φιλονεικία.

— Ἐγὼ εἶμαι τεσσάρων χρονῶν.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πέντε!

— Ἐγὼ δὲ δύο γρόνια θὰ εἶμαι ὅμως ἑξή!

Καὶ ὁ ἄλλος κλαίει γιὰ τὸν πέρασε...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσεῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 14 Μαρτίου 1912

ΠΡΩΤΑ-πρώτα μία εὐχάριστος εἰδήσις. Ἡ ἀγαπητὴ μὰς Ἀθηνῆα Ἀριστοκράτης (Μαργαρίτα Μ. Μόσμου, ἐν Πύρ-Σαῖδ) ἠρ-δομώσθη μετὰ τοῦ κ. Ι. Παπαδημητρίου. Τοὺς στέλλω τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς.

Διὰ τὸ Δημοφύσισμα τῆς Ἀττικῆς τριμηνίας ἔλαβα καὶ αὐτὴν τὴν ἐδωκόδα ἀπειρα ψευδο-δέλτια. Ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ 15 Ἀπριλίου εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα ποῦ γίνονται δεκτὰ ψευδο-δέλτια, διότι ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐπαύριον, 16 Ἀπριλίου, ἀρχίζει ἡ διαλογὴ.

Πηγὴ Ἀγάθης εἶνε τὸ ψευδώνυμον ἐνὸς νέου συνδρομητοῦ μου, ἱεροδιδάκοντος, ὁ ὅποιος ποῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Σημαντικὰ! Ἀπὸ μακροῦ ἀναγνώστης τυγχάνων τοῦ φύλλου σας, εὖρον αὐτὸ πηγὴν πάσης ἡθικῆς προόδου καὶ παιδαγωγικῶτατων. Ἐκτιμῶν δὲ αὐτὸ πάρα πολὺ, ἐνεργῶν ὡς γνωστὸν ὑμῖν συνδρομητῆς, ἐναὐτοῦ εὐκοτότερον εἰσαγγῶν τὸ ὄρατον ἥρωον φύλλον, τὴν ἀγαπητὴν μου Διάπλαιν εἰς τὴν ἐνορίαν μου, ἀποβάλλω δὲ τὰ ψευδοφύλλα διὰ τὴν νεολαίαν μου μυθιστορήματα καὶ ἐλπίζω.»

Ἰδοὺ ἓνας ἱεροδιδάκοντος, ὁ ὅστις πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃ ἀργιρεὺς καὶ νὰ μὴ τὸ θυμᾶσθε! Μαιτροχαλαστῇ, ἀπὸ τοὺς Διαγωνισμοὺς ποῦ ἐπρόκηρυξε φέτος, ἔχει καὶ αὐτὸς ἀκόμη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἑξῆς: Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Διηγήματος, Ξεσπαθώματος, Δημοφύσματος. Καί, ἐννοεῖται, εἰς ὅσους ἄλλους θὰ προκηρῶνται.

Ἀγαπητὴ μου Ι. Ν., τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐξήγησας δὲν ἦτο ἐκείθεν καὶ διὰ τοῦτο σ' ἐβίασα Ἀθηνῶν. Σοὺ ταираίξω ἀφ' ὅπου σπουδάζῃς μονιμῶς. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μπαμπᾶ σου. Χαιρέτισμα εἰς τὴν φίλην μὰς Κυκλαδίαν.

Ἐνδοξος Ἰωλκίς, ἀφ' ὧντος πρέπει νὰ τελειοποιήσῃς τὰ ἑλληνικά σου. Μία Ἑλληνίς, ὅσα γαλλικά καὶ ἀγγλικά ἤξευρε, προπαντός πρέπει νὰ εἶνε τελεία εἰς τὴν γλώσσαν της. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ὁ κ. Π. σοὺ ἀπῆντησεν ἰδιαίτερος.

Ἀφ' οὗ καὶ εἰς τὴν μαμὰ σου δὲν γράφω, ἰνῶ, παρὰ κάθε δεκαπέντε, δὲν εἰμφορὸν νὰ ἔχω παράπονον. Μὰ τότε μαθήματα πάλι; Πρὸς τὴν μὴν πάθος ἀπὸ υπερκόπωσης! Χαίρω πολὺ διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ φίλου σου καὶ τὸν ἰδικόν σου.

Καλαμὰ, τί γίνεται ὁ λαμπρὸς αὐτὸς κατηχητῆς; Ἐπέτυχε βουλευτὴς καὶ θὰ τὸν γάσῃ, ἢ ἀπέτυχε καὶ θὰ τὸν ἔχῃ; Πολὺ σ' ἐξέτιμα διὰ τὴν ἀγάπην σου πρὸς τὸν κατηχητὴν αὐτόν, ὁ ὅστις «εἶνε σοβαρὸς, αὐστηρὸς, δὲν ξεύρει κομπλιμέντα, λέγει ὅτι σκέπτεται καὶ μισεῖ ἐκείνους ποῦ δὲν φροντίζουν καθόλου διὰ τὴν ἑλληνικὴν μόρφωσιν καὶ θέλουν νὰ κάνουν τὲς ζένης...» Μόνον ἡ καλὴ, ἡ πολὺ καλὴ μαθήτριάς μου ν' ἀγαπᾷ τὸν τέτοιον κατηχητὴν.

Τὰ ἑξῆς ὠραία μοῦ γράφει ἡ Μονήρης Ὁ. νεοσολῆς: «Τὰ ἄλλα ἀδελφία μου συμπαθῶν περισσοτέρων τὸν Πέτρον Ριονσαί, ἐγὼ ὅμως συμπαθῶ τὴν Καλλιάνην, εἰς τὸν δραστήριον χαρακτῆρα τῆς ὁποίας διακρίνω ὀλίγον

τὸν ἰδικόν μου. Διότι καὶ τὸ ἰδικόν μας σίτι εὐρίσκειται οὕτω εἰς ἐξοχικὸν μᾶλλον μέρος καὶ ἔχει ἐκτεταμένον κήπον ὅπου διατηρῶ ὀρνιθοτροφείον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀρκετὰ εὐχάριστον ἐνασχολήσιν εὐρίσκω. Ἰδοὺ λοιπόν καὶ μία Καλλιὰ ἐκ τοῦ πραγματικοῦ!...

Καὶ ἓνα τοπογραφικὸν λάθος: Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ 127ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων κατὰ λάθος ἐτυπώθη τὸ ψευδώνυμον Ὑπερασπιστῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἀντὶ Ὑπερασπιστῆς τῆς Ἑλλάδος.

Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, Κυθραῖα, διὰ τὸ ξεσπαθῶμα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ὠραίαν σου ἐπιστολήν, ὅπου μετὰ τὴν εὐχλωτίαν μου ἐκφράζει τὴν ἀγάπην σου. Εἶμαι πραγματικῶς εὐτυχὴς νὰ ἔχω τὸσον ἐνθουσιαστικὴς φίλῃς! Γράφω μου συχνά.

Εὐγῆ, Ἡρώς τοῦ 21! Ἐκμεις τὸ ταξιδάκι σου, ἔκμεις καὶ τὸ ξεσπαθώμα σου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ἐπίσης: εὐχαριστῶ καὶ τὸν καλὸν πατέρα σου, ὁ ὅστις προθύμως σ' ἐπῆρε μαζί του, ἀφ' ὧς εἶπεν, ὁ σκοπὸς σου ἦτο μέγας καὶ ὑψηλός: νὰ διαπλάσῃς διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Γράφεις πολὺ ὠραῖα, ἂν καὶ τὸσον μικρὸς, ἀγαπητὴ μου Νίκε Β. καὶ ἂν μοῦ γράφῃς συχνά, θὰ συνεισῇς ἀκόμη καλλιτέρῃ. Πολλοὺς χαίρεταις εἰς τὴν μητέρα σου, τὴν παλατιὰν μου φίλην Κεραλληναίαν Ἀῖσαν.

Ἡ Μικρὰ Ἀριστοκράτης μοῦ γράφει, ὅτι ὁ μικρὸς ἀδελφός της ἐνθουσιάζει μετὰ τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Μικροῦ Στρατοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ πῇ στοὺς συμμαθητάς του, αἱ ὁποῖαι ἴσως δὲν τὸ ξέχουν καὶ νὰ παρακαλέσουν ὅλοι ἐν σώματι τὸν κατηχητὴν των νὰ τὸ προτείνῃ εἰς κανένα γνωστὸν του ἀξιωματικόν διὰ νὰ τοῦ στρατολογήσῃ. Νὰ ἰδοῦμε θὰ ἐπιτυχῇ; — Διὰ Μ. Ἀγγελίαν ἀποτελούμενας ἀπὸ μίαν ἕως 15 τὸ πολὺ λέξεις, μετὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὡς αὐτὰ ἐδῶ τῆς ἀλληλογραφίας, πληροῦν 75 λεπτὰ, προσθέτουν δὲ λεπ. 5 διὰ κάθε λέξιν περιπλέον μετὰ τὰς 15 πρώτας.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, Ἀσιατικὸν Ἀκρογιάλι, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς. Μὴν δίδῃς τὸ φύλλον εἰς τοὺς συμμαθητάς σου ἀφ' οὗ ἐννοοῦν νὰ τὸ διαδίδουν διαρκῶς γάριμα. Ἀφ' οὗ τοὺς ἀρέσει, πρέπει κ' αὐτοὶ νὰ πληροῦνται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ πληρωμένον κράσι» τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθητικοῦ (ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ συντομεύσῃς) — «Στὴ Σουλδία» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — Διάφορα τοῦ Ἀδωνίου Στεφάνου — «Ἀπὸ τὰς Ἀναμνήσεως μου» τῆς Ἐξορίστου Ἀτιδῆς — ὁ «Σταυρωμένος» τῆς Κρητικοπούλας — «Ὁρμηκία — Τέλην» τῆς Γλυκεῖας Ἐλπίδος — Παιδ. Πνεύματα καὶ ἄλλα μικρὰ διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὸ γνωστὸν μου» (ἄγενοι στίχοι τὸ ἀνάδειν πάει μετὰ τὸ «φάλλει») — «Ἡ Λέλα» (ἐμμορφον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀλλ' ἡ σύνθεσις ἐλλειπτικὴ) — Ἡ περιγραφή τῆς φυσικῆς ὁρατικῆς περικτῆς, ὅταν δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς. Καὶ ἔπειτα ἐκεῖνο τὸ διάβασμα τὴν νύκτα μετὰ τὸ φαγγάρι, στὸ δῶμα, βλάπτει τὰ μάτια.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναρῶνται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναρῶνται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀνόμιμα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοινά.]

Νέα ψευδώνυμα: Πέτρος Ριονσαί α. Πηγὴ Ἀγάθης, α. (Κ.Μ.) Ἰνὸς Βοῖρας α. (Κ.Π.) Ἀθηνῶν, α. (Ι.Ν.) Ἑθνικὴ Ἐκδίκηση, α. (Α.Π.) Βοδῶπις Ἡρα, α. (Ν.Α.) Ἐξηγητικὸν Κῆμα, α. (Ζ. Α.) Καύχημα τῆς Πατρίδος, α. (Α.Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ Μαιτροχαλαστῇ (0) μετὰ Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Ἡχώ τῆς Καρδιάς, Οὐλίαν, Μικρομέγαν — ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς (0) μετὰ Ἡχώ τῆς Καρδιάς, Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν, Μόνωσαν, Τοιγαρῆλλαν, Λαδωνάτον — ἡ Ἐνδοξος Ἰωλκίς (0) μετὰ Σκληρὴν Σκληριά, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Ἀῖσαν τῆς Μονήρης — ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς (0) μετὰ Ἀδωνίου Στεφάνου, Ἐργονον Ἀντικράτορος, Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας, Γαλανόλευκην, Ἑθνικὸν Παιδῶν — ἡ Ἐξορίστου Ἀτιδῆς (0) μετὰ Μόνωσαν, Σουλβίαν, Τέλλον Ἀργαν, Λορελάι.

Ἡ Διάπλαις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Γλυκεῖαν Ἐλπίδα (ἔστειλα) Ἀῖσαν τῆς Μονήρης καὶ Φιλόπατρον (ἔστειλα) νὰ ἰδοῦν ποῦ θὰ καταλήξουν αὐτὰ τὰ συμβούλια περὶ ξεσπαθώματος! Ι. Α. Σανθ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Γλυκογράμα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ πρῶτον ξεσπαθῶμα κ' ἐλπίζω νὰ ἔχῃ τὴν συνέχειαν ποῦ λέγεις: κορόδι!) Ἐξορίστου Ἀτιδῆς (ἡ ὁποία χαλὰ τώρα τὸν κόσμον διὰ νὰ διδάσῃ τὸ «Ἐξορίστου» τοῦ κ. Φαίδωνος: συγχάρει δὲ τὴν Σουλβίαν διὰ τὸ γαριτωμένον της ποιηματάκι) Λαωνίδα Σιδ. (εὐχαριστῶ πολὺ ὁ κ. Π. σοὺ ἀπῆντησεν ἰδιαίτερος) Ἀνεμόνῃ τῶν Πατησίων (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀνταν Α. Σανθ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰς ἐνεργείας· ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχῃς ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, πρέπει νὰ πᾶς ψευδώνυμον· εἰς ὅρος ἀπαράδεκτος) Ἀνακτον (πολὺ καλὰ, εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν· ἀλλὰ Πνευμ. Ἀσκήσεις μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός νὰ στείλῃς) Κολομῶν (ναί, ὁ μικρὸς φίλος μου Μῆξ μ' ἐπέστηφθησαν οἰκογενειακῶς καὶ εἶμαι καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν γνωριμίαν) Δούκισσα τοῦ Λάντσι (ποῦ ἀνεκάλυψε ἓνα σωρὸ ψευδώνυμα) Ὑπερασπιστῆς τῆς Ἑλλάδος (τὸ διορθώθην) Ἑλληνικὸν Αἰσθητικόν (ἐπέταλάν κατόπιν, διότι ἡ ἐπιταγὴ ἐλήφθη τίς αὐτῆς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου ἔγραψα ὅτι εἰσθε πρὸς κερδισμένοι, διότι δὲν σὰς ἀφίνουν νὰ παραλύσετε μετὰ τὰς διασκευάσεις) Ἑλληνικὴν Θεοτήτα (ἔτσι κ' ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι καθυστέρησεν εἰς τὸ ταχυδρομικόν συγχαρητήριον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μπαμπᾶ) Δημ. Α. — Ὁκ. (εἰς τὰς Πνευμ. Ἀσκήσεις ἴδε Ὅδῃν Σύνδρομῳ, Κεφ. Γ' § 3) Βυζαντινὴν Ἀθῶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Θαλῆν (ἂ, χαίρω ποῦ εἰσθε συμμαθητὰ μετὰ τὸν καλὸν μου Λαδωνάτον) Ἀμαυλῖδα (

